

Pris paa, at vi havde beholdt denne Paragraf i den samme Form, hvori den staar i Lovforslaget, fordi vi derigjennem havde haat Midler til, naar i den sidste Del af Lovtet enkelte af Mandstabet begaa en Forseelse, særlig med Tanken rettet paa, at de nu skulle hjem, da at kunne holde dem nogen Tid inde til Tjeneste. Jeg tror at turde sige, at det ogsaa for Flaaden maatte anerkjendes for heldigt at have en saadan Bestemmelse. Der er imidlertid til § 32 tilset et Ændringsforslag, og dette har en Form, som ikke kan passe for Marinen, idet det nemlig gaar ud paa, at, naar en Mand har været straffet saa og saa mange Gange, kan han blive udtaget forlods til fortsat Tjeneste. Det passer ikke for Flaaden, vi have ingen forlods Udtagelse til fortsat Tjeneste, medmindre det da skulde gjælde Underofficersklassen, men det er jo ikke Meningen. — Saa kommer jeg til § 52. I § 52 omtales de stærpende Omstændigheder ved Straffens Udmaaling, hvor der altsaa nævnes under forskjellige Punkter de Tilfælde, hvor Straffen skal være strengere. Der staar f. Ex. her under Nr. 2: „begaaet i Tjenesten og i Ærdeleshed under Vaaben.“ Jeg forstaaer selvfølgelig „i Tjenesten“ saaledes, at det er under Udførelsen af den militære Tjeneste, men ikke engang det passer paa Marinen, og endnu mindre passer Udtrykket „under Vaaben.“ Naar vi ville læse det bogstaveligt, vilde det kun kunne gjælde om det Tilfælde, at vi stod med Vaaben i vore Sønder ombord, og det har dog vel ikke været Meningen med det (Afbrydelse): altsaa kun under Exercits? Ja, jeg tillader mig at tro, at dermed er ment ikke alene Exercits, men ogsaa Mandstabets Øvelser. Men det forekommer mig i hvert Fald ikke at passe paa de marinemilitære Forhold. Vi kjende ialtfald ikke det Udtryk. Endelig er der heller ikke ansøgt nogen stærpende Bestemmelse for det Tilfælde, at Forseelsen bliver begaaet i fremmed Land. Der er Paragrafer, der omtale, hvorledes man skal forholde sig med Straffe, naar Forseelsen begaaes i et fjendtligt Land. Men der er atter det Særegne ved Marinen, at vi ogsaa i Fredstid komme til fremmed Land. Jeg vilde nu finde det rimeligt og gavnligt for Disciplinen ombord, for Flagets Ære — jeg veed, at Andre ikke finde det — om der var strengere Straf for de Folk, som i Land paa fremmed Sted begaa Forbrydelser. Maaſte det ikke skulde omfatte Tyveri f. Ex., derved kommer man ind paa det juridiske Gebet, hvor jeg ikke kunde følge med, men ialtfald kunde det gjælde Insubordinationsforseelser, Slagsmaal indbyrdes osv. Det er ikke tilstrækkeligt, at Saabant bliver paadømt efter Bestemmelserne i den nuværende Straffelov; nei, der maa noget Haardere til. Hverken Orlogsskibene eller Landet kan være tjent med, at Mandstabet, som nu er saa overordentlig vel renommeret, bliver slet renommeret. Angaaende §§ 100, 113 og 115 skal jeg blot udtale Ønsket om, at der i

disse Paragrafer kunde blive tilføjet ogsaa for Marinens Vedkommende en strengere Straffebestemmelse. Jeg skal kun eksempelvis tage en enkelt Paragraf af disse for ikke at trætte de ærede Herrer længere end nødvendigt. § 100 begynder saaledes: „Et Oprør begaaet“ — altsaa en ganske særlig Bestemmelse under Kapitlet om Krigsmænds Oprør mod Foresatte og Mytteri — saa kan han faae den og den Straf. Derimod mangler jeg et Punkt, der gik ud paa, at man skulde have Lov til at styde en Mand ned. Det lyder saa skrækkelig haardt, men der kan komme Tilfælde ombord, hvor det er nødvendigt. Jeg tror ogsaa, at Saabant kan passere i private Skibe ved Strandinger og altsaa ogsaa i Orlogsskibe, hvor altsaa henholdsvis Passagererne eller Orlogsskibets Mandstab bliver noget forviltret, f. Ex. Alle styrte til Fartøjerne og ville fire dem ned, og ved deres ubesindige Opførsel gjerne kunne give Anledning til, at flere omkomme end nødvendigt. Det er da nødvendigt at have et Middel i sin Haand til at optræde diktatorisk i det Øieblik, til at kunne sige: Hvis I røre den Ende, den Talle, har jeg Ret til at styde Eder ned. (S. Steffensen: § 132!). Ja, jeg veed meget vel, hvad de Herrer ville sige dertil, og jeg kommer strax til det. Naar man altsaa ser hen til § 132, saa staar — det indrømmer jeg fuldt vel — saadanne Forhold optagne der, men dertil vil jeg svare, at det er et forunderligt Sted, denne Bestemmelse staar paa; og selv om en Bestemmelse i saa Henseende stod i § 132, vilde der dog ikke kunne være Noget til Hindre for, at den ogsaa kunde have været nævnt f. Ex. i §§ 100, 113 og 115. Jeg skal oplyse dette nærmere. § 132 er netop en Paragraf, som hører ind under Kapitlet om Forbrydelser med Hensyn til Undergionne og Undermænd, og dette handler om, at de Overordnede ogsaa have et vist Ansvar, naar de ved urigtig Behandling mod deres Undergionne fremtvinge en Forseelse, som ellers maaſte vilde være undgaaet. Det forekommer mig, at denne Paragraf med Ærette staar der, og jeg vilde isvrigt have endt mine Udtalelser med at sige, at jeg vilde være fuldt tilfreds, dersom man havde flyttet Bestemmelsen i § 132 hen til en af disse 3 Paragrafer, helst til dem alle tre. — Jeg gaar saa over til § 174. Der er en Bestemmelse om, hvorledes Folk, der begaa Forseelser, medens de staa paa Post, straffes. Jeg savner her for Flaadens Vedkommende en særlig Bestemmelse for, hvad vi kalde Udfiggere, Rorgjængere og Lignende. Her kommer vi atter ind paa det, om der er Fred eller Krig; kun derpaa skelnes der i det forelagte Straffelovsforslag. Naar vi seile i Laage — lad os tage det værste Tilfælde —, har imidlertid Udfiggeren et ganske anderledes Ansvar paa sig end en Soldat, der staar paa Post i Fredstid. Hvis han ikke passer paa, kan der afstedkommes